

et mindre Stykke af Aløbene ved Søen, har jeg dog ment — foruden en lille Ændring til § 9 — at kunne indskrænke mig til at foreslaa, at det Fiskeri, der drives som Enhed under de i § 1 nærmere bestemte Regler, fritages for Virkningen af de to Paragrafer.

Ved disse Bestemmelser gaas ingens Ret for nær, idet de kun hindre den ene i at tilegne sig, hvad der er frembragt i den andens Fiskevand.

Dette gælder haade for de ovenfor liggende mindre Søer, hvor man jo kan benytte den samme Ret til at hindre sine Fisk i at undvige, og for de nedenfor liggende — om der er saa mange — Søer og Aløb, hvor man enten efter § 1 eller paa anden lovlig Maade kan udnytte Fiskeriet efter Evne.

Den Tiendebel, som kan være undtaget fra Enheden, kan kun have Fordel af, at der i Søen bliver flere Fisk.

Ved enten at sælge eller bortforpagte Fiskeriet i et af de i § 1 nærmere betegnede Aløb til en Enkeltmand eller ved at drive det som Andelsfiskeri ved en Bestyrer, ville de enkelte Lodsejere ganske anderledes kunne faa Nytte af deres Fiskeriet, end naar hver især maa anstaffe sig Redstaber og have Ulejlighed for at fange lidt Fisk.

Drives Fiskeriet som Enhed, og Russer kan sættes over et Aløbs hele Bredde, behøves der kun saa Redstaber og ringe Ulejlighed for at fange de Fisk, som det paagældende Vandløb er i Stand til at yde. Det vil da være i den paagældende Enheds velforstaaede Interesse at faa sit Fiskevand til at yde saa meget som muligt, og da det kun kan være Laksefiske, som her er Tale om, vil dette være saa meget lettere, som disse leve deres meste Tid i salt Vand, og det vil da ligge saare nær for den at bygge Udflækningsanstalt og aarlig udfække saa mange Fisk, som Vandløbet er i Stand til at føde i deres første Levetid. Paa den Maade tør det ogsaa haabes, at de nu ørredtomme Aløb, hvor Ørreden kan trives, men ikke forplante sig, igen kunne blive forsynede med denne værdifulde Fisk.

ad § 2. Denne Tilføjelse vil vist være nødvendig af Hensyn til § 1.

ad § 8. Maalet for et veldrevet Ferskvandsfiskeri er: ad kunstig Vej at frembringe et tilstrækkeligt stort Antal af den eller de Fisk, som man anser for, bedst stikfede til af det paagældende Vandareal at kunne frembringe den største Værdi, og at man saa sikkert som muligt og med saa lidt Udgift til Redstaber og andre Driftsomkostninger som muligt igen kan fange disse Fisk, naar de naa den ønskede Størrelse.

Vaaddet tilfredsstiller ikke disse Forbringere til et Fiskeredskab, men det er det bedste Redskab, som vi for Tiden have, og i adskillige Indsøer det eneste, som kan bruges med Fordel i de to Maanedere Marts og April, saa jeg kan ikke tilraade at forbyde Brugen af dette Redskab, saa meget mindre som de Vaad, der bruges i Marts og April, hovedsagelig ere store letgaaende Redstaber med liden Vægt paa Redersimen og med Master paa 1 à 1½ Tomme paa hver Led i Firkant. Uden i øvrigt at kunne gaa ind paa Flertallets Betragtning af Vaaddenens Skadelighed skal jeg tillade mig at gøre opmærksom paa, at § 7 forbyder Fangst af Ungfisk af de Arter, som det er værd at frede, ligesom § 6 forbyder at fange fredede Fisk i Legetiden.

ad § 9. I Modsatning til Vandløbsloven af 28de Maj 1880 § 19, hvorefter Forandringer i Aløbs Vandforhold kun kan fremtvinges efterkendelse af Vandvæsenkommissionen og kun mod Erstatning til dem, som lide Skade derved, og noget i Modsatning til den Maade, hvorpaa Vedtægt for en Fjord efter Fiskerilovens § 42 udfærdiges, kan et ganske almindeligt Flertal, som har Raadighed over Halvdelen af et Ferskvand efter § 9, blot med Villigelse af Overøvrigheden, der ifølge sin Uddannelse og øvrige